

1929.
Ercsényi Vinyás
dolgozata -

an
1869. évi írásai
írás

}

KOLOZSVÁRI

EV. REF.

KOLL.

LEVÉLTÁRA SZ. N.

Besecký Endréc

Gyakran a balsors erény, a szerencsétlen,
ség pedig vétek szülője. —

Az ember hivatása van bizonyos irányban és bizonyos
cél felé törekedni, mely törekvés az emberek szerint egymás
től nagyon eltér: — ezen törekvés és cél együttvéve az élet.

Az élet egy nagy könyv, melyben minden nap egy levelet
és minden perc egy új jeleket, s mint a könyvben; minden
levelet újabb és újabb események vannak; melyek olvasásában
kedves vagy kedvetlen hatást keltenek fel, — így az életben min-
den nap más és más események jönnek elő; a melyek az ember
nél életnek igen sokáig — mondhatni általában — kellemetlen
sínerezést adnak. Ezen sínerezésben a balsors és szerencsétlen-
nyomásokai váltakoznak, s mint ahogy külön-különről segíteni el-
kerülőkön az orv, külön-különről s ellenesőrdnek kell lenni
az orvosoknak. De igen gyakran az életben; hogy valamely

okly
}

És éppen ellenkező orvostól sül: ilyen a balsors, minte,
rényre tanító és a szerencse; mint garrau sor rosnak és
gonoszról sülöje. —

A balsorsot — hog mi légen — sülöje telennel látom
rajzolnom, mert ez; sülöje, vagy kesőbbé a legminden napiasale,
de hog sülöje — bar nagyon kesőbbé — megfelelően igen is
jónak gondolom következményeit előszolnom.

A balsors nag behatásu anyagi, de kivált tellemi é,
tellemre: igen; hog a test és lélek soross egybe kötötésben van,
na, de az első; mint duvább és kesőbbé anyagi an. egy
szeremind tellet is megrohantó sülöje sülöje kesőbbé
ellenáll, mint az első. Én utolsó, a lélek, a balsors alatt sor,
sor öfveresrad, mig garrau nag vissrahatais garrol, mely
vissrahatais a magasztos iránti fogéromyságben s egy sülöje
an ereményében mutatónak.

A nag tellet neu alárrák meg magukat a balsorscoa,
párai alatt, és hog erre léisér, — de neu! — neu léisér!!!
ha neu eremények tudnak lenni, igazságuk tudatában öü
feláldozással is pecsétlél; mintsem igazság talanság,
na, vagy a balsorsnak hódoljanak. De monthatná vala,
Mi, hog an önfeláldozás bűne — igen an sülöje sülöje sülöje sülöje
sülöje, de an általában említett önfeláldozás ott is, mint

mon

mostyroság tioteltetik: azonban nemcsak életmódjaink,
de magunk, vagyis az életmódjaink is erény, ha ez az igazság
nemcsak a lelki világságunkat nevelve tölti ki, de az
igazság erény, s így a boldorság, a szűrségtől kinyerés,
szűrség, ha az igazságot halunk meg, ezt erénynek bef,
szűrség, ha pedig ezt leírjuk, mint erénynek, csak az erény
is erényesek vagunk. Kérdem, hogy nem volna a boldorság
pillanatában erényes? s hogy közelebb jöjjék, nevezet,
hírdem a legközelebbi nyomástó járnom alatt nem fejték
é ki minden erénynek - a mit nevezeti erénynek, bizony,
sőtnek lehet nevezni; a midőn a legvalóságosabb percek
ben a hűrségekkel együtt a tudomány s a riasztati
s követhet magától, követhet az igazságot, melyre mindaddig
várom; míg az idő s elleme meg nem érleli azt?

A szerencse magában igen keveset, de éppen e keveset,
mes oldala mellett van a legfőbb gonosz, bizonyos magának
elrejtve. A szerencse az embert, illetőleg a lelket gyakran dőlly,
főszé, nagyravágóvá, inggét s vállastalanná, s így a valódi
nőfé képi, mert a lélek az életnek folyását csak kedven,
néhányan részesülve, az emberi természet - a bizonyos való
hajlam utoljára is annál nagyobb mértékben tölt ki.

A m
}

A nagyon reverens ember előbb érőlcstelen lejár, ezen
erőlcstelenüggel sármannal antán mindenümmöb,
melyet az ember a sok reverense által bünyöspétesít.
Példa Róma, a hatalmas Róma: példa Kroesus,
szá minden napi életben elég egész ember és családok.

A balsors alatt nem kell elcsüggedni, mert
már az el nem csüggedés is erény, míg a reverense
mellett nem kell elbarni magunkat, mert az első e,
erény, az utolsó a legmegvetendőbbé válik. —

Kolozsvár. Jan 17. 1860.

Kt
Gyulai

Karati Gyulai

kesztyű
készen
van
hisz kitér
penészes
ban helye
hija lak
mindkettő
sziget el
földön, es
röntén ne

gale és bővelkedőbb az igaz barátság, nem ugyan
rosszban és nem ^{hog} ~~ad~~ többet adjon vissza, mint me-
nyit kapott, nem fél, hogy valami elcsúszon vagy ne,
hogy valami a földre folyjon vagy nehogy az egész
nél barátságának többlet maradjon. A harmadik, az
utolsó a legalábbival, hogy ki ki magára ^{men}nyit
csinált, annyit ^{csak} legyen ^{csak} ~~erre~~ barátság is, mert ne ha-
vagy a lélek csüggedtegebb, vagy növekedő szerencséje,
nem reményje gúnyosabb. Nem az hat a barátság kötele-
sége hogy olyan ^{legyen} ~~mas~~ iránt, a milyen ^{az} maga i-
ránt, hanem töredeznie és kivinnie kell, hogy bará-
tságának alvó lelket felébressze és jobb remény és
szándéka ^{szere} határozza magát. Kt. I^o

Kolozsvár. Jun 18° 1785

Benedek Ruzsics

Magyarrol Latina. —

Præsentibus post Lucretiæ mortem ^{et} propter dolo-
rum stuporemque ^{de regibus obmutuerunt} mutuerunt. Denique Brutus si-
mulatione se abdicaturus et cultum vulnere Lucre-
tiæ extractum, ^{hinc} silentium interrupit, ^{obstantes} et coactus præ-
sentes mortem Lucretiæ ulcisci et ^{et} decutere jugum,
quod Romanos jam pridem premere ^{et} Metellum ^{Titum} propo-
siti assequutus est, nam Collatinus, Lucretius et
Valerius statim conjuraverunt regem cum uxore
et pueris suis expellere. Tunc Brutus portam Col-
latiæ incluserat et Lucretiæ cadaver publice ex-
posuerat. Deinde ^{novat} colligit populum, enunciat luctum
et persuasit ^{eis} eum ad seditionem contra regem. Haec
ita ^{duo fructu} perfecta Brutus celerime Romanum ^{se confulit} properavit. Hic
^{minores} maiores et ^{plebem} populum sibi conciliarit, non solum ea
quæ Collatiæ acciderant narravit, sed ^{ante oculos illi} ~~monstravit~~
illos

^{posuit} illa multa vitia
illos multas ad injurias et iniustitias, quibus Tar^{quinius}
quinus sibi culpam contraxit. Per Bruti orationes
populus permotus, exilium Tarquinii uxore et ^{liberis} ~~pro~~
essas decrevit, et diis infernis ^{desovit} commendat eum, qui
^{sol} minimum quoque ^{is} ageret ad regis restitutionem.
Deinde Brutus paucis armatis juvenibus ^{Ardeam} ad Ar^{deam}
de ^{in castris} ~~exercitum~~ ^{pro}fectus est, ibi Ardeam mili^{ta}
res sibi ^{ad portas suas trahere} ~~contracturos~~. Interea Tarquinius ^{(intellectus) nuncio} Ardeam
^{Romae actorem veni} quae assiduae, tunc Romam profectus est, quum
Brutus alia ^{via} itinere ^{castra Romanorum} ad Romanam copiosam venisse
rat, sed populus portas ^{sed} includentes regem ^{non passus est} exclu^{dit}
^{intere} ~~derat~~, et ^{indignusque} ~~mandavit~~ exilium suum.

Holowar. Lun 18 5 80.

M I 21
Gyulai

Bertrik